

Ik was het niet

Sophie Jansen

Blink

Ik was het niet

Sophie Jansen

©Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode Blink Nederlands (PLOT26), uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

PROLOOG

Meisje (16) aangereden na schoolfeest

Een noodlottig ongeval heeft plaatsgevonden aan het Bospad. Een meisje van 16 jaar was onderweg van het schoolfeest naar huis en werd geschept door een auto. Vermoedelijk reed het slachtoffer zonder verlichting op de slecht verlichte weg.

Rond 00:50 uur was de politie ter plaatse. 'Vermoedelijk is ze vrijwel meteen aan haar verwondingen overleden', aldus de politie. De politie verzamelt op dit moment verklaringen van getuigen of betrokkenen.

In één klap was ik alles kwijt: mijn vrienden, m'n baantje en zelfs m'n veilige plek. Mijn fijne kamer thuis, perfect ingericht met drie beeldschermen, een gamingstoel en koelkastje, moest ik opgeven. Denk maar niet dat ik al die spullen mee mocht nemen. Ze moesten een boeman hebben. De schoolleiding, de ouders van Isabel. En los van het feit dat ik nooit ben opgepakt of dat er iets bewezen is, ben ik wel veroordeeld. Door iedereen in de straat, in de supermarkt, maar vooral door iedereen op de sociale media. Ik zie de TikToks elke nacht weer voor me. Een voor een komen ze langs. Alleen in de virtuele wereld, verstopt achter mijn avatar, ben ik veilig.

M'n ouders praten inmiddels weer wat vaker met me, maar soms vang ik een glimp op van een blik. Ze denken dat ik het niet doorheb, maar ook zij denken dat ik een psycho ben. 'We staan achter je', heb ik zo vaak gehoord. Maar ik voel het niet.

Alles is van me afgepakt. Het is tijd dat de waarheid boven water komt. Voor mij, voor Isabel en voor die slangen die zich mijn vrienden hebben genoemd. Als ik terugkijk, hadden er misschien al wat alarmbellen af moeten gaan. Zo appten ze me met name toen ze concerttickets wilden voor Post Malone of als ze een schrijfoopdracht moesten inleveren en de plagiaatscanner wilden omzeilen. Ik was op die momenten wel een deel van de groep. Hoe handig is het om een computernerd dichtbij je te hebben? Nou, op die momenten was ik hun beste vriend.

Maar als ik op zaterdagavond hun locaties checkte, zag ik dat ze met z'n allen in het park waren. Isabel was de enige die me af en toe meevroeg of naast me kwam zitten in de pauze. Soms durfde ik aan de rest te vragen waarom ik niet was uitgenodigd, maar dan zeiden ze dat het toeval was. Ze waren 'vergeten' me uit te nodigen. Ik durf te wedden dat ze dit niet gaan vergeten ...

HOOFDSTUK 1

Het is écht pikdonker. De docenten hadden niet gelogen. Ik dacht dat ze ons een beetje zenuwachtig wilden maken, maar nu ik langs het gebouw loop, begint het te rommelen in m'n buik. Had ik me hiervoor wel aan moeten melden?

'Kom, Lou', zegt Nynke. Ze trekt aan m'n mouw. 'Je moet echt een beetje doorlopen.'

Snel haast ik me achter Nynke aan, de rij in.

In de aula staat harde feestmuziek op en worden er videoclippen afgespeeld op het grote scherm.

'Zo, dat duurde lang', lacht Julian. 'Kadir en ik staan hier echt al een uur.'

Aan Kadirs opgetrokken wenkbrauw kan ik zien dat Julian, zoals gewoonlijk, een beetje overdrijft.

Ik heb het idee dat ik als enige een beetje gespannen in de rij sta. Ik weet wat er gaat komen, want de afgelopen twee jaar ben ik ook naar de spooktocht geweest, maar dit jaar voelt het anders. We hadden in de brugklas afgesproken dit elk jaar met z'n zessen te doen en sindsdien is deze Fright Night vaste prik. Wij breken onze beloftes niet, ook al zijn we nog maar met z'n vieren.

'Ah, nee hé, jullie ook hier?', begroet meneer Van Dam ons lachend. Hij zit al twee jaar lang bij de entree en controleert streng op kaartjes.

'Hallo meneer', lacht Kadir. 'Heeft u Engels al nagekeken?'

'Ja, je hebt een één', reageert Van Dam met een uitgestreken gezicht.

Kadir schrikt.

'Aiii', zegt Julian, om de ongemakkelijke stilte te verbreken.

'Nee joh, grapje. Dat zou pas een horrorverhaal zijn voor jou, hé Kadir!', buldert de docent. 'Je had je hoofd moeten zien man, je keek alsof je een spook zag.'

Kadir, die het grapje niet zo grappig vindt, lacht beleefd. 'Haha, goede grap.'

'Nu even serieus, jongens', gaat Van Dam verder. 'Je krijgt een nummer. Als je wordt omgeroepen, ga je naar binnen. Je telefoon doe je in je kluisje. Je krijgt een glowstick om je pols, zodat je elkaar kan vinden in het donker. Op de eerste verdieping staan er docenten die niet verkleed zijn, daar kan je naar toe als je het te eng vindt worden. Alhoewel, mevrouw Van de Reijt staat daar, dus misschien vind je die ook te eng.'

Ik moet als enige niet lachen. Waarom ben ik ineens zó zenuwachtig voor een spooktocht waarbij docenten in lokalen zitten en 'boe' roepen?

'Nog één ding: als je écht niet durft, dan hoef je niet te gaan', zegt Van Dam ernstig. 'Het is een spooktocht en het moet leuk blijven.'

'Zijn er veel kleine ruimtes?', wil Nynke weten. 'Ik ben een beetje claustrofobisch.'

Van Dam schudt z'n hoofd. 'Nee, je moet nergens doorheen kruipen, als je dat bedoelt. Het gebeurt echt alleen in de lokalen.

'Ik hoop wel echt dat het spannender is dan vorig jaar, hoor', zegt Julian. 'Vorig jaar zag ik gewoon door de schmink heen dat het meneer Romano was die daar op het podium door Borgers doormidden werd gezaagd.'

'Met een stuk karton', vult Kadir aan.

Meneer Van Dam lacht. 'Weet je, praatjesmakers, jullie hebben geluk. Jullie mogen meteen naar binnen. Let wel op, want het schijnt dat deze school is gebouwd op een begraafplaats. Jullie raden het al: de vorige bewoners zijn hier absoluut niet blij mee en zijn vanavond op bezoek om het terrein weer terug te winnen.'

De deur zwaait open en de conciërge, Gregory, laat ons naar binnen.

'Succes', zegt hij. 'En sterkte.'

De deur klapt achter ons dicht.

Nu zie ik helemaal niks meer. Het geluid van de aula ebt langzaam weg en horrormuziek klinkt door de intercom.

Ik zoek op de tast naar Nynkes hand.

'Lou, kom op', lacht ze. 'Nu al?'

'Wat doet ze? Wat is er?', vraagt Julian.

'Niks', zeg ik. Ik knijp zachtjes in Nynkes hand en hoop dat ze haar mond houdt. Er kriebelt iets in m'n nek. M'n hand schiet naar m'n nek en ik voel een iets zachts.

'Bah, wat is dit?', roep ik uit.

'Je bent door een spinnenweb gewandeld', zegt Julian rustig. 'Kijk nou eens goed om je heen in plaats van naar de grond, bangeschijterd.'

'We moeten hier naar binnen', zegt Kadir. 'Deze deur staat open.'

Ik adem diep in en uit. Het is niet eng. Er kan niets gebeuren. We zijn op schóól. Er zijn hier allemaal docenten die op hun vrije avond plezier beleven aan onze angst.

'Ik ga wel eerst.' Julian doet het gordijn opzij en loopt het lokaal in. Kadir volgt.

'Kom maar, er gebeurt hier niets.'

Nynke wil achter hem aan, maar ik houd haar tegen. Je moet nóóit achteraan lopen. Ik trek Nynke wat naar achter, zodat ik voor haar het lokaal in kan.

Als we allemaal binnen zijn, valt de deur met een klap dicht.

'AAAAH!', gillen Nynke en ik het uit.

'What the ...', hoor ik Kadir naast me.

'Een deur kan je altijd verwachten jongens', lacht Julian. 'Eens even kijken welke docenten zich hier schuilhouden. Ik hoop die ene van gym.'

Ineens gaat er een lampje aan. Vanuit de hoek komt langzaam iets op ons af. Ik herken de vorm van een driewieler. Ineens springt er nog een lamp aan en wordt een grijnzend clownsgezicht fel verlicht. Ik schrik me kapot. Ik háát clowns.

‘Oké, zoek die letter, dan kunnen we weg’, zeg ik. In elk lokaal moeten we een letter vinden, waarmee we het codewoord kunnen maken om het gebouw weer te verlaten.

De clown komt steeds dichterbij en richt zich nu tot Julian. Hij houdt een doosje vast.

‘Je moet dat ding openen, man’, zegt Kadir.

‘Prima’, zegt Julian. Bespeur ik nou een trilling in z’n stem?

Hij gaat met z’n hand naar het doosje en trekt ‘m open.

‘Ik zie niets.’ Hij leunt wat voorover om het doosje beter te bekijken, maar schrikt van een oorverdovend geluid.

‘Op de zijkant! Daar staat de P’, roep ik uit. ‘Snel, weg hier.’

We sprinten het lokaal uit. Een toverfee met uitgelopen schmink hinkelt achter ons aan. Door de kleurlenzen lijkt ze écht ontsnapt uit het gekkenhuis. Ze heeft een bladblazer vast. Dat was dat geluid dat we net hoorden!

We lopen langs de docenten die ‘veilig’ zijn en besluiten de route zelf af te maken.

‘Komt goed, Lou’, zeg ik zachtjes tegen mezelf. ‘Komt goed.’

En zo gaat de route verder. Als we de hoek omlopen, schrik ik van een doodskop die ineens naar beneden valt. Nynke krijst zo hard dat ik daar ook nog van schrik.

‘O my ...’, roept Nynke. ‘Wat is dit voor iets bizars?’

‘Ah kom op, we gaan niet overal krijsen hoor’, zucht Julian.

We schieten nog wat lokalen binnen waar elke keer een ander schrikeffect is toegepast. Als we de podiumzaal betreden, voelt het akelig stil.

‘Ze zitten tussen de stoelen’, fluistert Nynke. Dat dacht ik al. Heel voorzichtig lopen we over de treden naar de uitgang, achterin de zaal. Ineens komen uit alle rijen zombies tevoorschijn.

‘Opschieten!’, roept Julian. We sprinten de trap op.

‘Onthoud jij de letter O’, roept Kadir naar mij. Ik steek m’n duim op. Tot nu toe heb ik de O, P en de S. Het zou toch wat zijn als het woord *spooktocht* blijkt te zijn.

We lopen de gang op de tweede verdieping door. In de verte zie ik iets bewegen. Hij, tenminste ik denk dat het een ‘hij’ is, loopt onrustig heen en weer. Hij heeft een harig dierenmasker op.

‘Stop’, fluister ik. ‘Kijk daar!’

‘Waar?’, vraagt Julian. Hij volgt m’n blik en kijkt naar het einde van de gang.

‘Ik zie niets, Lou’, zegt Nynke.

Ik zie hem nu ook niet meer.

‘Die komen we zo vast tegen’, lacht Julian.

Het onrustige gevoel is meteen terug. Het ging een paar lokalen beter, maar het nare gevoel in m’n buik is er weer. We lopen door en komen bij een splitsing. Je kan hier rechtdoor en naar boven.

'We moesten de pijlen volgen', zegt Nynke.

'Lekker dan, hier zijn geen pijlen', zucht Kadir.

'Was alles niet op de eerste en tweede verdieping?', vraag ik. 'Dat zei Van Dam toch.'

In de verte horen we een deur dichtklappen, gevolgd door een schelle gil.

'Laten we even boven kijken, dan weten we zeker dat we niets missen', oppert Julian. De rest loopt, zoals altijd, achter Julian aan.

We lopen nu langs de scheikundelokalen.

'Hier is echt niks, laten we teruggaan', zeg ik. Als ik ergens geen zin in heb, is het langer in dit gebouw blijven.

Aan het eind van de gang is een deur, afgezet met een soort lint. Hetzelfde lint werd beneden gebruikt bij de ingang.

'Ik zei toch dat we goed zaten', zegt Julian. 'Hier moeten we in.'

'Ehm... er staat verboden toegang op', hoor ik Nynke naast me zeggen.

'Eens met Nynke', zeg ik.

'Lou, jij moet even kappen met altijd zo'n schijterd zijn. Even serieus, we hebben elkaar toch nooit laten vallen? Er gaat echt niets gebeuren hier. Je bent op een schóól', zegt Julian nu, een beetje chagrijnig.

Geschrokken van zijn felheid haal ik mijn schouders op. 'Oké, ga maar.'

Julian zet een stap over het lint en doet dan de deur open. We volgen hem.

'Het is hier echt pikdonker', zegt hij. 'Ik zie tv-schermen of zo, het is best gaaf gemaakt.'

Ik slaak een zucht van opluchting. Het hoort dus wel bij de route. We volgen Julian naar binnen.

'Hallo?', roept Kadir. 'We komen een letter halen.'

'Of een lekker biertje, dat is ook goed', grapt Julian.

Ik kijk om me heen en zie tablets met een soort ruisbeeld. Dan klapt de deur achter ons dicht.

'Ah, een deur die dichtslaat, die hadden we nog niet gehad', roept Julian stoer. Het voelt anders in deze ruimte. Ik hoor voetstappen achter me en denk dat Nynke achter me staat. Ineens besef ik dat Nynke voor me staat. Ik heb een fout gemaakt. Je moet nooit als laatste een ruimte ingaan. Ik voel dat iemand achter me staat. Ik wil me omdraaien, maar ik word geduwd. Ik wil roepen, maar ik voel een touw om mijn nek.

'Wat is er? Wat gebeurt er?', vraagt Kadir.

Dan springt er een lampje aan en voel ik iets kouds tegen m'n keel. We hadden hier nooit naar binnen moeten gaan.

HOOFDSTUK 2

‘Stop!’, roept Nynke uit. ‘Wat is dit voor iets zieks? Laat haar los!’

Ze komt op me af, maar op het moment dat ze dat doet, wordt het mes steviger tegen mijn keel gedrukt.

‘Niet bewegen’, hoor ik achter me. Ik herken die stem. Het klinkt anders door het masker, maar ik weet zeker dat ik die stem eerder heb gehoord.

‘Zitten’, is zijn volgende boodschap. ‘Als je een stap zet, snijd ik Lous strot door.’

Hij zegt mijn naam. Hij kent mij.

Julian, Kadir en Nynke gaan zitten. Ik moet blijven staan. Als ik iets beter kijk, zie ik de contouren van een wolvenmasker. Mijn gevoel zat goed. Je moet altijd naar je gevoel luisteren. Dan pakt de wolf een touw. In een snelle beweging wordt het touw om m’n nek gedaan.

‘Help’, snik ik.

Julian, die eerst braaf de instructie opvolgde om te gaan zitten, staat op.

‘Denk maar niet dat je dit kan flikken! Kadir kom, we kunnen hem makkelijk aan.’

Het moment dat Kadir ook opstaat, springen er ineens allemaal tablets aan.

Geschrokken door het plotselinge licht en geluid, blijven ze stilstaan.

Ik kijk ook naar de tablets. Ineens heb ik een vermoeden waar dit heengaat.

Julian en Kadir weten dit ook, want ze gaan weer zitten. Kadirs been trilt.

Time for the truth verschijnt er in beeld.

‘Ik wil dit niet’, jammer ik.

‘Lou, houd stil’, sist Nynke.

‘Ik heb vier filmpjes voor jullie’, zegt de wolf.

Het eerste filmpje start. We zien Isabel. Meteen weet ik wie de wolf is. Ik krijg tranen in m’n ogen. Nynke begint te snikken. *R.I.P.*, verschijnt er in beeld. We zien beelden van het schoolfeest vorig jaar. Isabel is aan het dansen. Haar vrolijke lach raakt me meteen. Ik droom nog wel eens over haar, maar het werd de laatste tijd eindelijk minder. Nynke is m’n beste vriendin, maar Isabel was de liefde.

NYNKE verschijnt er in beeld. Ik houd m’n adem in. We zien hoe Kadir gefilmd wordt terwijl hij een backflip doet. Ik herken het gejuich van Julian, die dit filmpje heeft gemaakt. Dan kom ik in beeld. Het is slecht te verstaan, maar ik weet nog wat ik hier zei. Ik vraag Kadir om dit niet nog een keer te doen. Ik was doodsbang dat het mis zou gaan en hij zichzelf zou bezeren.

We hebben dit allemaal gezien op Snapchat. Op de achtergrond zien we Nynke op het feest, aan het bellen. Ze wankelt. Het duidelijk dat ze genoeg heeft gedronken. Op het eerste gezicht lijkt dit een normaal filmpje, maar we weten allemaal wat hierna gebeurde. De telefoon die ze vastheeft, is namelijk Isabels telefoon. Die mocht Nynke even lenen, omdat ze haar zus wilde bellen

om haar op te halen. Alleen die telefoon is nooit meer teruggekomen bij Isabel. Nynke was straal vergeten dat ze de telefoon van Isabel in haar tasje had gedaan en toen ze daar thuis achter kwam, was het al te laat.

Nynkes schouders beginnen te schokken. Julian legt een hand op haar been. Zijn kaak staat strakgespannen, bang voor wat er nu komt.

Het beeld verspringt. *JULIAN* staat er nu op het scherm. Er verschijnen beelden, volgens mij van de snapchat van Nynke, waarop Julian met flessen drank aankomt. We staan vlakbij het schoolplein. Wodka, Bacardi en shotjes. Ik kom ook in beeld. Ik sta naast Davy en laat de red cups trots zien in de camera. We schenken alvast een beetje in. Ook Isabel krijgt een beker. Hierna volgen filmpjes van de rest van de avond, waar we om de beurt onze beker bijvullen bij het kluisje van Davy. We zien hoe Julian met de fles iets in Nynkes mond giet om vervolgens bij Isabel hetzelfde te doen. Je hoort, na het derde shotje, zachtjes haar stem die 'stop' zegt. Maar dan volgt er nóg een drankje. 'Wel meedoen', dringt Julian aan. 'Anders heb ik dit voor niks gekocht. Dit is veel minder sterk.'

'Vooruit', lacht Isabel. Met een zuur gezicht werkt ze het volgende drankje weer weg.

Het beeld wordt zwart. Julian kijkt naar de grond. Hij mompelt iets in zichzelf en leunt met zijn hoofd op z'n handen.

KADIR springt er in beeld. Kadir kijkt opzij naar mij en ik probeer hem een geruststellend knikje te geven. *Blijf rustig*, probeer ik te seinen. Het voelt absurd om hem te kalmeren, terwijl er een touw om m'n keel zit.

Dit is niet gefilmd door iemand van ons. Hoe komt hij aan deze beelden? Ik zie Kadir en Isabel op de fiets naar huis. Hij had beloofd haar thuis te brengen. We zien dat Kadir gebeld wordt. 'M'n moeder, deze neem ik even op', zijn stem klinkt bezorgd. De rest van het gesprek wordt weggevaagd door het geluid van luide jongeren op de fiets. Op het volgende shot zien we Kadir rechtdoor fietsen en Isabel rechtsaf slaan. Het Bospad in.

Er loopt een traan over Kadirs wang. Hij schudt met z'n hoofd. 'Ik... ik móest naar huis. M'n moeder belde, er was iets met m'n vader. Het was nog maar een klein stukje anders had ik haar niet alleen laten fietsen. Ze zei zelf dat ze er bijna was.'

Hij schudt heviger met z'n hoofd. 'Ik heb het gedaan hè? Ik ben de reden dat ze is aangereden. Ik had haar kunnen beschermen.'

En dan verschijnt *LOU* in beeld. Ik word ijskoud van binnen. Bij Kadir, Julian en Nynke wist ik precies wat er zou komen, maar ik heb geen idee wat er bij mij komt. Ik was overal zowel direct als indirect bij betrokken, dat is meer dan genoeg.

Ik zie mezelf lopen in de fietsenstalling met Julian. Julian en ik fietsen altijd samen naar huis. Hier is niets geks aan. Julian heeft dit gefilmd. 'Mensen, wij gaan naar huis!', zegt hij alsof hij een vlog aan het opnemen is.

'Neeee, kak', hoor ik mezelf zeggen. 'M'n fietslampjes zijn weg.'

'Gewoon van een andere fiets pakken, dan', roept Julian.

'Dat kan je niet maken', reageer ik verontwaardigd.

'Wat een verrassing mensen, weer iets gevonden wat Lou niet durft!', lacht Julian. 'Kom, we gaan naar huis.'

Ik zou dit normaal nooit doen, maar dan zie ik hoe ik zonder na te denken naar de eerste de beste fiets loop en de lampjes van de fiets pak. Snel doe ik ze om mijn eigen stuur en bagagedrager.

'Let's goooo, slaap lekker allemaal!', sluit Julian z'n vlog lachend af.

Het beeld springt op zwart. Ineens valt alles als een puzzel in elkaar. Ik ken het krantenbericht uit m'n hoofd. *Vermoedelijk reed het slachtoffer zonder verlichting op een slecht verlichte weg.*

Door mij had Isabel die avond geen fietslampjes. Ik ben de reden dat die auto haar niet had gezien en dat ze is aangereden. Ik dacht al die tijd dat ik Nynke, Julian en Kadir beschermde, maar ik ben zelf minstens net zo schuldig.

We zeggen allemaal niets. Nynke begint steeds harder te huilen. 'Deze ruimte is ook zo klein', zegt ze. 'Ik word gek hier, laat me hieruit!'

Haar smeekbede gaat door merg en been.

'Ik ga de waarheid vertellen', zegt Kadir. 'Echt.'

'Oprecht, valt Julian hem bij. 'We fixen dit wel, komt goed.'

Die opmerking schiet verkeerd bij de wolf. Ik hoor hem iets mompelen en hij begint te trillen. Dan verliest de wolf z'n grip en laat het touw uit z'n handen glijden. Als hij bukt om het touw op te rapen, geeft Julian hem een duw.

De wolf raakt uit balans, maar weet zich net op tijd vast te klampen aan een stellingkast. Het masker glijdt langzaam van zijn gezicht.

'Davy', brengt Julian geschrokken uit. 'Natuurlijk ben jij het.'

Davy heeft een kille blik in zijn ogen. Zijn donkere haren hangen slap langs zijn gezicht. Hij lijkt magerder dan de laatste keer dat ik hem zag. Davy, die zichtbaar geschrokken is van de plotselinge ontmaskering, herpakt zich. Hij grijpt het touw van de grond en trekt 'm strakker aan. Ik begin te hoesten. Ik voel het touw in m'n keel snijden.

'Stop, je doet me echt pijn', breng ik moeizaam uit.

'Davy man, ik vertel de waarheid', zegt Julian. 'Laat ons hier gewoon uit. Ik zal zeggen dat het niet jouw schuld was.'

Davy zegt nog steeds niets. Ineens zie ik waarom hij het touw bijna verloor: hij heeft nog iets vast. Het lijkt op een sleutel. Het moment dat hij ziet dat ik ernaar kijk, loopt hij naar het kleine raam en gooit de sleutel weg.

'We gaan pas weg als ik het zeg. En als de waarheid boven tafel is.'

Mijn hart klopt in m'n keel. Helder nadenken lukt niet meer. Waarom zijn we hier naar binnen gegaan?

'Davy, toe', zeg ik. 'We konden het toch altijd goed vinden? Het is niet onze schuld dat...'

'Dat ik doodsbedreigingen heb gekregen? Dat ik uitgemaakt word voor moordenaar? Dat ik m'n baantje kwijt ben en dat m'n eigen ouders niet meer normaal naar me kunnen kijken?!', blaft hij.

Ik schrik van de woede in z'n stem. Maar ik weet ook dat hij gelijk heeft. We hebben níets voor hem gedaan.

'Wat wil je?', vraagt Kadir.

'De waarheid', zegt Davy. 'Ik zet die camera hier aan en dan gaan jullie eerlijk vertellen, om en om, wat er is gebeurd. Daarna laat ik jullie gaan.'

We zwijgen. Gaan we dit nu vertellen?

'En als je denkt dat je kan ontsnappen: dat kan niet. De deur is op slot en alleen ik weet waar de andere sleutel is. Als je één stap te dichtbij zet, steek ik je neer en worden al deze beelden online gedeeld.'

'Oké', zeg ik meteen. Het enige wat ik wil is weg hier. Nynke begint steeds sneller te ademen. Het lijkt of ze elk moment flauw kan vallen.

'Ik ga wel eerst. Maar dan moet je wel het touw loslaten', probeer ik. Davy twijfelt, maar besluit dan toch het touw los te maken. Eindelijk krijg ik wat meer lucht.

Hij pakt z'n tablet en tikt wat dingen in. Dan richt hij de camera op mij. Het rode opnamelampje knippert. Als Davy knikt, begin ik met praten.

'Uhm, ik heb die avond de fietslampjes van Isabel gestolen. Ik wist echt niet dat ze van Isabel waren, maar ik heb dus die lampjes gestolen', zeg ik snikkend.

'En...? Wat heb ik gedaan?', vraagt Davy.

'Weinig', zeg ik. 'Niets. Ik ben schuldig aan Isabels dood.'

Davy toetst wat in op zijn tablet en stopt de opname. Dan kijkt hij op.

'Alleen omdat jullie die drank zo nodig in mijn kluisje wilden stallen, ben ik als schuldige aangewezen. Haar ouders denken dat ze door de hoeveelheid drank niet meer helder na kon denken. Ze weten zeker dat ze anders haar telefoon had gemist en dat ze dan nooit alleen was gefietst. Maar omdat ze op de camerabeelden terugzagen dat we elke keer bij mijn kluisje stonden, werd ik geschorst. Maar dat Julian met z'n tas vol drank aankomt staat niet op de beveiligingsbeelden, want hij gaf de tas al op het plein aan mij. En wie loopt er met die tas naar binnen? Precies: ik. En toen ik werd gestraft op school vanwege alcoholbezit en de ouders van Isabel met me wilden praten, waren jullie nergens. Zelfs wanneer klasgenoten aan jullie vroegen wat er met mij was, zeiden jullie gewoon doodleuk dat het met Isabel te maken had. En vanaf dat moment was m'n leven voorbij.'

Hij hoeft het niet verder te vertellen. Ik heb de TikToks, appberichtjes en Snaps allemaal gezien. Vanaf dat moment ging het van kwaad tot erger. Davy zou de reden zijn dat Isabel te dronken werd, niet meer goed kon fietsen en toen is aangereden. Hij was een viespeuk die haar wilde drogeren, een gast die dacht dat hij kans maakte door zijn kluisje beschikbaar te stellen. Bij de pizzeria, waar hij graag werkte, is hij nooit meer geweest. *Freddies Pizza* kreeg zoveel slechte

reviews, dat ze de zaak tijdelijk moesten sluiten en de naam hebben veranderd. Ik weet nog goed dat zijn kluisje beklad was met 'moordenaar'. Die dag kwam Davy in de ochtend wel naar school, maar daarna heb ik hem nooit meer gezien. We spraken af nooit meer over die avond te praten, omdat we allemaal wisten dat de avond anders was gelopen als wij er niet waren geweest. Als wij beter op haar hadden gelet.

Toen we zagen wat er over Davy werden gezegd, wisten we één ding zeker: dit willen wij niet meemaken. En dus besloten we te zwijgen.

'Nu de volgende', gaat Davy verder. Julian doet zijn verhaal, gevolgd door Kadir. Tijdens Nynkes verhaal merk ik dat ze stilvalt. Haar zinnen komen trager uit haar mond en ze lijkt naar adem te happen.

'Wat is er met haar?', vraagt Davy.

'Ik denk een paniekaanval', fluister ik.

'Dus ... ik ben ook schuldig ... door die tele...' stamelt Nynke. En dan valt ze op de grond. Ze begint te trillen. Meteen snel ik naar haar toe en pak haar hand.

'Nyn, doe rustig. We komen hier wel uit, echt', probeer ik haar gerust te stellen.

Ik til haar hoofd op en zie hoe haar ogen wegdraaien.

HOOFDSTUK 3

Hoe zijn we in deze chaos beland? Nynke ligt trillend in m'n armen. Ze ademt in elk geval nog.

'Gooi wat water over haar gezicht', roep ik uit.

'Heb ik niet', zegt Davy. 'Maar ik heb wat ik hebben wilde. Ik deel de beelden zo met het hele internet en dan zal iedereen zien dat jullie fucking vriendengroep niets meer is dan een groepje verraders.'

Nynke begint te kermen. Davy kijkt naar Nynke, wat Julian de ruimte geeft om op te staan. Hij pakt een dik boek dat binnen handbereik ligt en werpt zich op Davy. Davy schrikt en verliest evenwicht.

'Dat is dom van je', verzucht Davy.

'Kom, we moeten hieruit', roept Julian. Met al zijn kracht probeert hij Davy op de grond te houden. 'Kadir, doe jij de deur!'

Kadir haast zich naar de deur. 'Hij zit echt dicht!'

Hij begint te trappen tegen de deur, maar hij geeft niet mee. Naast de deur zit een raampje, maar ook daar lijkt geen beweging in te zitten. Julian kijkt van de deur naar Davy. Ik zie de twijfel. Hij besluit dan toch Kadir te gaan helpen. Hij snelt naar de deur en trapt er een paar keer hard tegenaan. Er gebeurt niks.

Davy krabbelt langzaam overeind en komt op mij en Nynke af.

Ik heb Nynke vast, maar kijk ondertussen naar Davy die wat uit z'n broekzak lijkt te halen. Zonder erover na te denken, sta ik op en geef ik hem knietje tegen z'n bovenbeen.

'Ahhh, klotewijf', roept hij uit. Hij laat het mes vallen en alsof het is afgesproken, duikt Julian op het mes.

'En nu de sleutel', beveelt Julian. Hij richt het mes op Davy, die nu met z'n rug tegen de muur staat.

'Nooit', roept Davy. 'Ik ga nog liever dood dan dat jullie hiermee weggkomen.'

Ik zie hoe Nynke langzaam haar ogen opent. Ze kijkt om zich heen en lijkt meteen te beseffen waar ze is. Ze wil opstaan, maar het lukt niet. Ik speur de ruimte af. Door het maanlicht zie ik iets glimmen op de hoek van de kast.

'Op de kast!', roep ik. Kadir haast zich naar de kast en grijpt een sleutelbos. Hij probeert een paar sleutels, maar er gebeurt niets. Davy zet een paar passen naar voren.

'Doe dan', zegt hij, zonder een spier te vertrekken. Ik zie hoe de hand van Julian begint te trillen.

'Blijf staan!', roept Julian. Davy zet nog een stap in zijn richting.

Dan horen we een klik en de deur schiet open.

'Kom, rennen!', roept Kadir. Hij tilt Nynke op. Samen strompelen ze richting de deur. Ik kijk achterom naar Julian. Mijn oog valt op de tablet waarmee de opnames zijn gemaakt. Ik grijp de tablet mee en loop achter Kadir en Nynke aan.

'Julian, kom!', roep ik. Julian loopt achterwaarts naar de uitgang, maar Davy is nog steeds niet van plan zich gewonnen te geven. Hij sprint op Julian af, duikt voorover, maar Julian duikt op tijd weg. Davy verliest zijn evenwicht. Julian ziet hem wankelen en geeft hem een flinke duw. Davy valt achterover en landt, met z'n hoofd, op de punt van de wasbak. Hij valt neer op de grond.

Snel haast Julian zich achter ons aan. Ik kijk nog even achterom en zie Davy liggen, omringd door een enorme plas bloed.

'We moeten door', roept Kadir. 'Doorlopen, Lou!'

'Ik, ik heb de tablet', roep ik uit.

'Snel, wis die beelden', brengt Julian uit. Nynke staat naast Kadir, die haar stevig vasthoudt.

Ik wis eerst het beeld van Nynke, dan van Julian en dan die van Kadir. Als mijn beeld nog verwijderd wordt, horen we voetstappen. Dit ding is zo traag, schiet nou op ...

'We moeten nú naar beneden', roept Kadir. Ik klap de tablet dicht en we haasten ons naar de wc's.

'Ik zie er echt niet uit', zucht ik als ik in de spiegel kijk.

'Jawel Lou, je ziet eruit alsof je een enge spooktocht hebt gelopen. We lopen zo gewoon de aula in, we bedanken de docenten en we gaan zo snel mogelijk dit gebouw uit', probeert Julian me te kalmeren.

'Oké?', Julian kijkt naar Nynke, die inmiddels iets meer kleur op haar wangen heeft. Ook Nynke knikt.

'Vrolijk lachen en lopen', beveelt Julian. 'Nog even volhouden.'

Met z'n vieren en met de tablet van Davy onder m'n trui lopen we de aula in. Het moment dat we door de klapdeuren lopen, zien we Van Dam.

'Jeetje jongens, jullie zien eruit alsof jullie spoken hebben gezien', lacht hij.

'Was een goede editie meneer', lacht Julian. 'Het wordt echt elk jaar beter.'

Dat Julian nu zo blij kan doen, snap ik echt niet. Hij zou een award moeten krijgen voor deze acteerprestatie.

We lopen langs de stoelen en tafels en zien dan hoe de videoclips in de aula veranderen in ruisbeeld.

It's time for the truth verschijnt er in beeld.

'Wat...!', zegt Kadir.

'Nee, dit kan niet', zeg ik. 'Ik heb alle beelden gewist.'

Paniek.

Het beeld verspringt. *LOU* verschijnt in grote witte letters op het scherm. Dan zie ik mezelf.

'Uhm, ik heb die avond de fietslampjes van Isabel gestolen ...'

Het is mijn video. Mijn video op het grote scherm. Ik dacht dat ik alles had gewist. Het wordt muisstil in de aula. De docenten kijken verbaasd rond naar

wat er gebeurt. Iedereen luistert ademloos naar de boodschap. Ik pak Nynkes hand vast en knijp erin. Dit kan niet waar zijn. Het volgende stukje slaat in als een bom.

'En...? Wat heb ik gedaan?', vraagt Davy.

'Weinig', zeg ik. 'Niets. Ik ben schuldig aan Isabels dood.'

Iedereen lijkt naar adem te happen. Docenten zijn in de weer om het scherm uit te krijgen. Er wordt gefluisterd. Ik bevries. Ik wil weg, maar ik kan geen kant meer op. Als ik denk aan wat Davy is overkomen, heb ik het gevoel dat ik ga flauwvallen. Ik voel hoe Nynkes hand zich langzaam losmaakt. Ik kijk opzij naar Nynke, Kadir en Julian. Ze kijken alle drie strak naar het scherm. Ineens kan ik me heel goed voorstellen hoe Davy zich moet hebben gevoeld.

Ik sta er alleen voor.